

CURRICULUM VITAE ANEB CESTA DO HLUBIN ŠTUDÁKOVA KOŠE

Jiří Materna

Už si nevzpomínám kdy přesně to bylo, vetřel se do mého života rychle a nepozorovaně, jako když špička jehly projede lidskou tkání a vypustí elixír života či smrti do nic netušící žíly. Zprvu jsem si *jeho* přítomnost neuvědomoval. Nevím, snad jsem byl příliš zahleděný sám do sebe, možná *on* sám čekal na pravou chvíli. Postupem času jsem však začal vnímat *jeho* hlas, cítit *jeho* zápach, slyšet *jeho* kroky. Ano, bezpochyby tu byl už dlouho. *Jeho* stín mě pronásledoval, když jsem bloumal po ulicích, plízl se za mnou na chodbách ve škole a já věděl, že tam je, věděl jsem, že mě sleduje, jen jsem netušil kdo je a co chce.

Tenkrát jsem chodil, a to pravidelně, do sedmé třídy základní školy. Byla to sedmá á, tuším. Co se prospěchu týče, patřil jsem mezi průměrné žáky. „Zbytečně na sebe neupozorňuj a oni tě nechají žít svým životem,“ říkal jsem si. Určitě jsme byli áčko! Vzpomínám si, jak jsme o přestávkových bitvách s vedlejší třídou pokřikovali na naše nepřátele: „Béčáci, čůráci koupili si bejka, čuchali mu k prdeli, jestli ještě dejchá!“

Byl jsem dost uzavřený vnějšímu světu. Hodně jsem četl, ale především snil. Rozmýšlel jsem nad principem jaderných reaktorů, významem válek a smyslem života. Někdy jsem se chtěl stát vědcem, jindy prodavačem v antikvariátu, který celý život shromažďuje zežloutlé svědkyně dávných časů, tečou mu slzy štěstí i smutku při loučení s každou ze svých svěřenkyň a pak večer, když všichni odejdou a on se octne sám ve svém království, onanuje nad ulepeným výtiskem románu Milana Kundery.

Pak mě poprvé oslovil. *On* školu nenáviděl. Nebránil se vzdělání, to v žádném případě! Vadila mu forma, vadily mu ty hloupé karikatury Athéniny v dlouhých sukních s nemožným drdolem na hlavě a tikem v oku, které si myslely, že spolky všechnu moudrost světa. Přitom polykaly jen vydýchaný vzduch, když jim položil všetečnou otázku. A že to dělal zatraceně často! Měl obrovskou radost z jejich bezradnosti.

Byl to rebel a my jsme se stali přáteli.

Zanedlouho po našem seznámení mě vzal do hospody. Byla to moje první návštěva jiného baru než mléčného. Chtěl jsem si dát limonádu, bez bublinek, to dá rozum, ale *on* nám objednal pivo. Velké alkoholické pivo z malého pražského pivovaru Braník.

Vlastně proč ne? Všichni ti staří pánové kolem cumlali sklenici s tímto vyhlášeným národním nápojem a vypadali velice spokojeně. Navíc jsem na to měl i věk. Už jenom rok a mohl jsem si legálně osedlat svého oblíbeného pionýra. Bylo mi čtrnáct let.

To pivo bylo vyloženě odporné. Jeho hořká chuť mi okamžitě připomněla experimenty z dětství a po dvou locích se mi chtělo zvracet. Navenek jsem na sobě samozřejmě nenechal nic znát – ještě by si toho někdo z těch zkušených alkoholiků kolem všiml. Poctivě jsem polykal sliny a snažil se tvářit vážně, ba přímo důležitě. Druhé pivo už bylo lepší a po třetím si zvykl i žaludek.

Více piv jsme tenkrát nevypili. Byl už večer a museli jsme domů na večeři. Maminka, pravděpodobně unavená z práce, mi naštěstí nevěnovala příliš pozornosti, a tak ani nepoznala, jak se mi pletou nohy a nedokážu vyslovit slova obsahující větší počet měkkých souhlásek.

U experimentování s alkoholem jsme samozřejmě neskončili. To *on* koupil naši první krabičku startek v nenápadné trafice na kraji města. Vůně tabáku mě provokovala už dlouho, ale sám bych se k tak odvážnému činu neodhodlal. Přece jenom, žili jsme v malém městě v jakých bývají ústa žen děravější než babiččin cedník.

Krabičku jsme s dalšími dvěma kamarády schovali v mysliveckém posedu u lesa a dohodli se, že tam budeme vždy spolu podnikat kuřácké výpravy. Měl to být obřad, něco jako indiánská dýmka míru. Když jsme tam přišli podruhé, v krabičce už zůstávaly jen poslední tři cigarety. Bastardi! Já tam byl tajně jen dvakrát.

Díky *němu* jsem získal spoustu přátel. Mezi našimi vrstevníky byl daleko populárnější než já. Stali jsme se členy maloměstské party pubertáků. Kromě nás, několika drsných chlapů, do ní patřila i tři děvčata, což se mi velice zamlouvalo. Lenka byla krásná, Markéta pěkná a Pavlína tlustá. Měla hluboké modré oči, krásné dlouhé vlasy a nohy jako...jako ta figurína z výlohy na náměstí. Mám na mysli Lenku. Markéta s Pavlínou mě nezajímaly. Lenka ale měla oči jen pro Honzu a tomu se líbila Anča. Byl to pech. Nicméně, kdyby se mi bylo povedlo dát dohromady Markétu s Honzou, Lence by se třeba rozlepily oči a zvýšily by se moje šance. Nepovedlo se. Navíc se Markéta přes Honzu seznámila s Petrem a přestala se s námi stýkat. Její chyba, alespoň zbylo víc krabicového vína na našich nedělních dýcháncích v parku.

Byly to krásné časy. Vzpomínám si na náš poslední den povinné školní docházky. Vysvědčení už leželo na stole a my rozvalení ve vysoké trávě popíjeli domácí kořalku. Někdo pro tuto příležitost dokonce donesl sváteční skleničky. Pili jsme hodně. Rozléval jsem šestou rundu a už jsem nechtěl celou sklenku, *on* ale protestoval: „Hovno, míň se tam nevejde!“ Asi měl pravdu.

Začínala se mi líbit Pavlína. Nechápu, že jsem si krásy jejích plných úst a rysů ve tváři nevšiml dříve. O kvalitách jejího poprsí jsem byl přesvědčen už dávno.

Stačilo několik vyzývavých pohledů a letmých doteků. Octli jsme se sami vprostřed rozkvetlé louky, daleko od přátel. Byl to můj první pořádný polibek, vykousli jsme se slušně. Nevěděl jsem co dál a chtěl se vrátit k přátelům, když mi v uších zazněl *jeho* hlas: „Snad se nespokojíš s tím málem?“ Ne, to ne!

Začal jsem nenápadně rozepínat knoflíky na blůzce. Trochu se zarazila a mně projelo hlavou několik výrazů zklamání i nadávek současně. Ona si však svůj vzdor rozmyslela a nechala se dál unášet vírem rozkoše.

Ruce se mi svezly po linii žeber pod lopatky. Hloupý patent, určitě ho vymyslela nějaká pomstychtivá žena. Kdyby raději používali suchý zip! Během mého marného zápasu s kouskem plastu se Pavlínka probrala z opojení a začala se bránit. Já svůj boj nevzdával, ale ona mě odstrčila a zapínajíc si knoflíky se rozeběhla pryč.

Takto neslavně skončila moje první erotická zkušenost s ženou. Já si však nepřipadal jako poražený, byl jsem naplněn nevýslovnou radostí. Konečně!

Po prázdninách jsme se všichni rozjeli do svých nových škol a naše parta se postupně rozpadla. Zůstali jsme opět sami dva. Já a *on*.

Když jsem se v patnácti rozhodoval co budu dál dělat, průmyslovka byla pro mě jasná volba. *On* měl jako vždy jiný názor. „To je škola pro kretény, málo ženských a hodně matiky, co takhle raději studovat úlohu netopýrů v psychologii těhotných žen?“ Školu podobného ražení jsme však nenašli, a tak nezbylo než jít na průmku.

První den přišel do školy s červeným čírem. Stačila temperová barva rozpuštěná ve sladké vodě a rázem se z něho stal docela jiný člověk. Rock, který jsme do té doby poslouchali, je prý bez názoru. „Punk’s not dead, vy volové!“ vítal nově příchozí prváky. Někteří, duševně ještě nevyzrálí a lehce ovlivnitelní spolužáci se toho chytili a během měsíce jsme s novými kamarády začali jezdit na undergroundové koncerty a festivaly.

První z dlouhé řady akcí, které jsme navštívili, byl koncert české punkové legendy – Visacího zámku. Zpočátku jsme nevěděli do čeho jdeme, ale když atmosféra dosáhla vrcholu, všechno vřelo a nějaký pankáč se vymočil z pódia, bylo nám jasné, že v naší prohnilé době plné reklam na lži je punk přesně to co potřebujeme. Do školy jsme takřka přestali chodit a z hektolitrů piva, které jsme ve svém volnu vypili, by se dalo snadno naplnit několik jihočeských rybníků.

Časem nás alkohol přestal bavit, a tak jsme sáhli po další snadno přístupné droze. Na marihuaně se v podstatě nedá vypěstovat žádná závislost, ale nic se nemá přehánět. *On* chtěl založit konopné pole, užívat si zeleného omámení a žít z prodeje úrody. V té době jsme se my dva začali názorově rozcházet. Blížila se maturita a já myslel na budoucnost. *On* si chtěl jen užívat.

„Heroin je prý super, tisíckrát lepší než sex. Nemusíš hned do žíly.“

Pohádali jsme se.

Ted’ jsem na vysoké škole a už *ho* téměř neznám. Zmizel?

Ne. Splynuli jsme. Jedno tělo, jedna duše. A on čeká, čeká na druhou šanci...